

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobců: **V. A.**
a **A. A.**
která podala žalobu jménem svým a své nezletilé dcery
N. A.
zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2017, čj. OAM-689/ZA-ZA12-ZA05-2016 a OAM-688/ZA-ZA12-ZA05-2016

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud spojil usnesením ze dne 11. 9. 2018 ke společnému projednání věci, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Az 24/2017 – žaloba žalobkyně A. A. a její nezletilé dcery A. N. a sp. zn. 29 Az 25/2017 – žaloba žalobce A. V., a to z důvodu, že jsou žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o rodiče a jejich nezletilé dítě, se shodně uváděnými důvody žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
2. Ve věcech rodiny byla žalovaným vydána dne 6. 3. 2017 dvě rozhodnutí, kterými žadatelům nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Jak vyplynulo z rozhodnutí žalovaného, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany byly uváděny politické problémy žalobce. V napadených rozhodnutích správní orgán zhodnotil rodinou uváděné důvody žádostí a dospěl k závěru, že nejsou azylově relevantní ani pro udělení azylu, ani nejsou důvodem pro udělení tzv. doplňkové ochrany.

II. Žalobní argumentace

3. Žaloby byly blanketního charakteru, soud k žádostem žalobců ustanovil zástupcem Organizaci pro pomoc uprchlíkům v Praze a posléze vyzval k řádnému doplnění žaloby. Žaloby namítají porušení § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a tedy nedostatečné zjištění stavu věci, nedostatečné podklady a to, že žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v průběhu řízení najevo. Je namítáno naplnění podmínek § 12 a § 14a zákona o azylu, v případě žalobce pak i porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť byl jednou vystaven mučení a na základě zpráv o zemi původu by k tomu mohlo opět dojít.
4. K situaci rodiny žaloba popisuje zejména členství žalobce v nejsilnější opoziční straně v Ázerbájdžánu, Musavat genciaz taškilati, oponující aktuálnímu diktátorskému režimu a korupci v zemi. Od vzniku politických problémů má žalobce psychické problémy, účastnil se několika mítinků, byl odvečen a mučen a rodině bylo vyhrožováno. Veřejně diskutoval o programu strany a svém přesvědčení, od doby, kdy do strany vstoupil, byl na každém shromáždění policií fyzicky napadán, v jednom případě skončil ve 4 dny trvajícím bezvědomí. Z důvodů své protistátní činnosti mu bylo odmítnuto lékařské ošetření, byl mu zabaven univerzitní diplom, v r. 2015 byl odveden na policejní stanici a mučen. Poté byl odveden s dalšími zatčenými osobami na oplocený pozemek asi 150 km od B., odkud se mu podařilo utéct, po útěku se skrýval a z důvodu protistátní činnosti přišel o práci. Od dětství měl zdravotní problémy, ty však odezněly, nyní má neurózu druhého stupně, neboť se mu po napadení problémy vrátily. Žalobce uvedl v žalobě, že žalovaný postavil nevěrohodnost výpovědí na manželčině výroku o tom, že ona byla u jeho rodičů a on se skrýval v jiném místě, nicméně on měl hlášený pobyt v jiné části – B. a manželka nevěděla, kde se skrývá. Žalovaný mohl provést doplňující pohovor pro upřesnění této informace. K detailům o pobytu poté, co žalobce uprchl, uvedl, že byl pod psychickým tlakem, pokud se pak neshodovaly výpovědi jeho a manželky, toto se stalo z důvodu, že ona neměla všechny informace. On si pak přesná data nepamatuje. Žalobce poukazuje na příručku UNHCR s tím, že ohledně pochybností kolem místa jeho pobytu měly být tyto posouzeny v jeho prospěch, natož, když zprávy o zemi původu popisují perzekuci opozice a kritiku režimu. Žalobce detailně popsal rozhodné skutečnosti o

činnosti strany, připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 30. 9. 2013, čj. 4 Azs 24/2013, kde soud v případě, kdy žadatel se drží jedné dějové linie, dospívá k závěru, že z takové výpovědi je třeba vycházet i v případě drobných nesrovnalostí. Žalovaný nebral v úvahu celou řadu událostí, kterým byl žalobce vystaven, žalobce poukazuje na problém s uznáním diplomu, vyhrožování. Přitom správní orgán nezjistil azylově potřebnou intenzitu zájmu státních orgánů o osobu žalobce, i když byl předvoláván na policii, kde byl vystaven fyzickému i psychickému násilí. Zpráva MZ USA popisuje omezování svobody projevu a shromažďování, násilné rozhánění politických demonstrací, mučení a týrání v politické vazbě. S podklady žalovaný nedostatečně pracoval – zde i odkaz na zprávu Amnesty International 2015/2016, která takové skutečnosti obsahuje, tyto skutečnosti pak obsahují i další podklady, a to jak Informace OAMP, tak Výroční zpráva Human Rights Watch 2016, i Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Ázerbájdžán. Je popisováno i vystoupení komisaře Rady Evropy pro lidská práva před ESLP, kdy uvedl mj., že vnímá zřetelný vzorec ázerbájdžánských represí proti opozici a kritice. Žalobce, s ohledem na popis masového zatýkání a mučení v policejní vazbě je přesvědčen, že mu hrozí v případě návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b), tedy mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání a se závěry žalovaného rozhodně nesouhlasí.

5. Žaloba žalobkyně poukazuje na to, že je pronásledována v zemi původu z důvodu příslušnosti k sociální skupině (rodina), žaloba odkazuje na skutečnost, že žalobkyně je manželkou žalobce, který je od r. 2013 členem nejsilnější opoziční strany v zemi, byla propuštěna z práce a bylo jí vyhrožováno. Takové skutečnosti – útoky na příbuzné opozičních politiků – popisuje zpráva Freedom House (výše citovaná), žalobkyně tedy patří k pronásledované rodině a spadá pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy k příslušnosti k sociální skupině. Během pohovoru žalobkyně uvedla obavy z represí vůči své osobě z důvodu manželovy opoziční činnosti, byla vystavena vyhrožování a má tedy odůvodněný strach z pronásledování, hrozí jí i vážná újma, spočívající v zatčení, vyslýchání a případném mučení, nelidském a ponižujícím zacházení. Z uvedených důvodů obě žaloby navrhuji napadená rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Z písemného vyjádření žalovaného správního orgánu ze dne 6. 6. 2017 vyplývá popření oprávněnosti žalobních námitek, žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce výpověď jeho i manželky, shromážděné informace o zemi původu a konečně i samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s mezinárodními závazky, zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, a že jeho rozhodnutí je správné a souladné se zákonem. Ve věci byl zjištěn skutečný stav, případ byl posuzován ve všech souvislostech, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a správní orgán si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí. Žalovaný po posouzení věci nedospěl k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovořil v souvislosti s návratem do vlasti, nehodnotil jako nebezpečí vážné újmy, mezinárodní ochranu proto neudělil. Doplnuje, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které byly v průběhu správního řízení uvedeny. Během pohovoru měli manželé možnost uvést veškeré relevantní důvody, které je vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které je vedly k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. V odpovědích nebyli omezováni, správnost protokolů potvrdili svými podpisy. Žalovaný pak shromáždil rozsáhlé a v době vydání rozhodnutí aktuální a zcela dostačující podklady, z nich vytěžil potřebné informace tak, aby zjistil skutečný stav věci. Žalobce měl možnost se s podklady řádně seznámit, vznést námitky či připomínky a doplnit informace. Této možnosti však nevyužil, o provedeném pohovoru s manželkou pak uvedl, že odpovídá skutečnosti.

7. Téhož dne žalovaný vypracoval vyjádření i ve věci manželky žalobce, kde kromě výše uvedených skutečností připomněl, že žalobkyně spolu s nezletilou dcerou tvrdily strach z návratu do Ázerbájdžánu z důvodu obav z postupu státních orgánů v souvislosti s politickými aktivitami manžela – otce nezletilé. Žalovaný však ve výpovědi žalobkyně azylově relevantní důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany neshledal. Odkazuje co do tvrzení pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině – rodině – na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 3/2012 ze dne 21. 3. 2012, a to co do faktu, že nepochybně, že rodinu lze považovat za určitou sociální skupinu z pohledu chráněné charakteristiky, i z pohledu sociální percepce. Z průběhu řízení ve věci manželů však žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyně byla ohrožena pronásledováním právě z důvodu příslušnosti ke své rodině. Žalobkyně tvrdila, že byla propuštěna z práce z důvodu politických problémů manžela, nicméně žalovaný dospěl k závěru, že taková skutečnost by musela být součástí trvalé a intenzivní perzekuce osoby, aby mohla být znakem azylově relevantního pronásledování. Žalobkyně se však ani nepokusila sehnat si práci v soukromém sektoru a jiné problémy neměla. Poté správní orgán poukazuje na zásadní rozpory ve výpovědích manželů, kdy manželka tvrdila, že po útěku manžela od únosců nepobýval doma, ale tři měsíce se ve strachu skrýval, nemohl se vracet domů. Manžel však uvedl, že se po útěku vrátil do domu, kam se přestěhovali v březnu nebo dubnu 2015 a nikdo z únosců jej již nehledal. Žalobkyně tvrdila, že doma nepobýval. Žalobce byl při pohovoru na toto upozorněn a dotázán na objasnění, sdělil, že manželka po jeho únosu odešla ke své matce i s dítětem, že je tam poslal, a to do doby, než vycestovali, uvedl dokonce, že byla i u sestry, na jiných adresách. Toto však manželka vůbec nezmínila, ta naopak uvedla, že od svatby, tedy od 3. 11. 2013 se odstěhovala z adresy registrace, kde žila od dětství a bydlela s manželem, dcerou a jeho rodiči v pronajatém domě ve čtvrti M. G. Ani náznakem nesdělila, že by po únosu bydlela jinde.
8. Tyto rozpory se týkají přímo důvodu tvrzeného pronásledování manžela, a správní orgán nesouhlasí se závěrem manželů, že v jejich případě byly shledány pouze drobné nedostatky a nesrovnalosti z průběhu pohovorů, naopak, jednalo se o nesrovnalosti velké, které zapříčinily nevěrohodnost výpovědi. Jsou zcela zřejmé z obsahu obou pohovorů, tedy, žalobce a manželka zavdali sami důvod k pochybnostem, když uváděli rozdílné skutečnosti. Správní orgán na toto poukázal, zásadní rozpory podrobně popsal ve svém odůvodnění. Z obsahu pohovoru s žalobcem je zřejmé, že mu byla dána možnost tyto rozpory objasnit, měl možnost seznámit se s provedeným pohovorem ve věci manželky, pravdivost její výpovědi potvrdil. Žalovaný proto odkazuje na obsah obou pohovorů, na jasné popsání rozporů, které z nich vyplývají, a to v souvislosti s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2008, čj. 56 Az 102/2008, kde soud jasně shrnul zásady posouzení věrohodnosti výpovědí žadatelů o azyl. Žalobkyně konečně k dotazu žalovaného, zda v době skrývání manžela byla nějak ohrožena, uvedla, že o tom neví, nebyla předvolána ani k žádnému výslechu či někým kontaktována, tedy, osoby, které měly manžela hledat, o ni žádný zájem nejevily. Žalovaný posuzoval

všechny okolnosti věci, které vyšly v průběhu správního řízení najevo, plně odkazuje na obsah vydaných rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žalob.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žalobci poskytli žalovanému údaje k žádostem o mezinárodní ochranu dne 16. 8. 2016, oba uvedli, že jsou státními příslušníky Ázerbájdžánu, jejich dcera též, jsou též národnosti. Vyznávají islám. Žalobkyně uvedla, že nikdy nebyla politicky organizována, u manžela neví, měl politické problémy. Žalobce uvedl, že je členem strany Musavat genclaz taškilati, je řadovým členem od r. 2013, předtím se stranou sympatizoval. Vypověděli, že cestovali 6. 2. 2016 vlakem do Kyjeva, na Ukrajině jim pasy prostředník sebral a jeli autem – dodávkou do Rakouska, kde požádali o azyl. V rámci Dublinu byli předáni do ČR. Žalobce uvedl k zdravotnímu stavu, že má psychické problémy. V zemi původu měl politické problémy, kvůli účasti na mítincích byl odveden policií, mučen, fyzicky napaden a rodině bylo vyhrožováno.
10. S žalobkyní byl dne 16. 8. 2016 proveden pohovor, uvedla, že se narodila ve městě Š., dětství trávila ve městě A. a poté již žila v B. Ukončila jazykovou VŠ a pracovala jako učitelka angličtiny, od r. 2012 do r. 2015. Adresa, kde je registrovaná, na té žila od dětství, po svatbě se odstěhovala, ve čtvrti M. G. žila rok před vycestováním. Žila tam s manželem a dcerou a manželovými rodiči, pronajímali si rodinný dům. Její otec zemřel, matka a sourozenci žijí v B. K problémům ve vlasti žalobkyně uvedla, že manžel měl politické problémy, bylo jim vyhrožováno, i telefonicky, stávalo se, že i několik týdnů nebyl doma, schovával se. Vystupoval na různých shromážděních proti režimu, byl členem strany, ale neví, jaké. Politicky aktivní byl ještě před jejich seznámením. Vše se vyhroutilo v den narozenin dcery, měli rodinnou oslavu, vpadli k nim tři muži a manžela odvedli. Kdo to byl, neví, manžel byl několik dní nezvěstný, pak jim utekl. Dozvěděla se, že to jsou státní zaměstnanci, manžel pak nebyl doma a schovával se na různých místech, protože mu stále vyhrožovali. Byl i fyzicky napaden a mučen a má proto psychické problémy, stalo se to 3. 11. 2015. Odveden byl pro své politické přesvědčení, pořádání mítinků a vystupování proti režimu. Žalobkyně neví, kde pobýval, protože jim vyhrožovali, rozhodli se opustit zem původu. Pryč byl asi týden, i pak se ale schovával. Ti lidé ho sháněli, několikrát přišli, zvonili, ze strachu neotevřela, bylo i několik telefonických výhrůžek. Ptali se, kde je manžel a řekli, že ho stejně najdou a zabijí. To, že šlo o státní zaměstnance, jí řekl manžel. O ohrožení sebe či dcery neví. Sama žalobkyně žádné problémy se státními orgány neměla, než vycestovali, tak se manžel skrýval, cestu vyřizoval on. Na Ukrajině jim vzali pasy, v Rakousku jim je nevrátili. K dotazu, čeho se bojí v případě návratu, žalobkyně odpověděla, že manžela by zabili, ji uvěznili a dítě by dali do dětského domova. Uvěznili by ji proto, že utekla s manželem. Opustit zem není nelegální, ale s přihlédnutím k problémům manžela by ta situace nastala. Díky jeho problémům dostala výpověď, ukončili jí pracovní poměr v říjnu 2015. Šlo o státní školu, nikde jinde ji nepřijali. Mimo státní sektor se zaměstnání sehnat nepokusila. Manžel byl technik kamerového zabezpečení, šlo o soukromou firmu, ale krátce před odvedením ho též propustili. O trestním stíhání nic neví, při vycestování neměli problém, proběhla pouze kontrola jízdenek, příbuzní problémy nemají. K výpovědi pak žalobkyně k dotazům sdělila, že byla ráno zavolána k řediteli, ten jí oznámil, že z důvodu politických problémů manžela má výpověď. Dne 16. 12. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že se s nimi nechce seznámit a nežádá žádné jejich

doplnění. Dne 30. 1. 2017 pak byla seznámena s podklady ze spisu manžela a dalšími dvěma zprávami o zemi původu, žalobkyně nežádala žádné doplnění.

11. Dne 18. 8. 2016 provedl žalovaný pohovor s žalobcem, který uvedl, že se narodil v obci B., asi od čtyř let pak již žil v B. Poslední dva či tři měsíce měl pronajatý dům, kde se schovávali, v části B. B. Po 11 leté škole vystudoval na univerzitě bankovnictví, pracoval jako řidič, naposledy technik kamerového zabezpečení. Asi tři či čtyři roky před členstvím ve straně začal být politicky aktivní, strana byla proti korupci, proti velkému množství úmrtí vojáků, proti vládě, pro demokracii. Účastnil se mítinků, členství získal v r. 2013, měl tam přátele. Organizace vznikla v r. 1911, má několik tisíc členů, on se pouze účastnil shromáždění a mítinků, všude diskutoval, i ve škole. Mítinky se konaly v B., neví, kolik tam bývalo lidí, nebyly pořádány pravidelně, byly na různých místech. Po nabytí členství ve straně začal být v nebezpečí, byl fyzicky napadán policií, 4 dny byl v bezvědomí. Na mítincích je bili, někdy se mu podařilo utéct, ke všem útokům došlo venku, když byl v bezvědomí, policie ho předala přátelům, kteří ho dopravili do nemocnice. Neví, jak se policie dozvěděla, že již je členem, chytili je, zbili, sebrali jim mobily a odvezli do polí, domů se museli dopravit sami. Shromáždění, kde byl zraněn, bylo v Torgovi centr, měl oslabený zrak a zadržával, ale doktoři ho po oznámení jména odmítli, že je proti systému země tak si má jít jinam. Několikrát přišli i domů, vyhrožovali, zabavili mu univerzitní diplom. Toto se dělo rok před odjezdem. Na narozeniny dcery ho odvedli na policejní vyšetřovnu, bili ho a mučili, pak ho odvezli na oplocený pozemek, asi třem se podařilo uprchnout. Bylo to asi 150 km od B., detaily si nepamatuje. Nechali je bez dohledu na návštěvu toalety, zůstali bez dozoru, přelezli plot a utekli. Podařilo se jim dostat na silnici a stopem do B., žalobce se schoval u kamaráda. Ti, co je hlídali, neměli uniformy, nic jim nedělali, dostávali chléb s něčím, myslí si, že vše bylo přizpůsobeno tomu, aby mohli utéct. Myslí si, že to bylo proto, aby dostal strach a neúčastnil se mítinků. Po třech dnech u kamaráda zavolal domů, ujistil se, že ho nikdo nehledá, vrátil se domů a rozhodli se opustit Ázerbájdžán. Pomohl mu kamarád, je určitá skupina, která se zabývá převaděčstvím, oznámili mu podmínky a cenu, změnil na poslední dva měsíce ubytování, aby se s manželkou a dítětem schovali a pak vlakem vycestovali na Ukrajinu. Ten byt, z něhož ho odvedli a kam se vrátil, je ten, kam se schovali, tam zůstal až do vycestování, nevycházel, snažil se chovat tak, že se stáhl do ústraní. Měl strach, že pro něho opět přijdou. Přišel o zaměstnání začátkem prosince, důvodem bylo, že nepřišel týden do práce bez udání důvodu, vedoucí mu řekl, že ho již dále nemohou zaměstnávat pro jeho protirežimní postoje. K dotazu, proč si myslí, že chtěli umlčet právě jeho, žalobce odpověděl, že takový problém mělo více lidí, ti, co se nezaleknou, jsou vězněni a drženi v nelidských podmínkách, bez lékařské pomoci. Po útěku se již do kontaktu s těmi lidmi nedostal, zřejmě čekali, co udělá. K dotazu žalovaného, že manželka vypovídala tak, že ti lidé telefonovali, zvonili, žalobce uvedl, že se to asi dělo, když nebyl doma a nechtěli mu to říkat, aby se ještě více nebál. Možná dům sledovali, on nevycházel, rodina to možná tajila. Zapírali ho i před známými. K dalšímu dotazu, že manželka vypověděla, že on se schovával, žalobce uvedl, že žena s dítětem odešla k jeho matce a otcí, nevěděla, že odešel do toho bytu a kde je, nemohl to říct ani jí. K dotazu, na jakou adresu tedy žena odešla, žalobce odpověděl, že odešla ke své matce, kam ji poslal a on zůstal tam, kde bydleli s rodiči. Žena byla i u starší sestry, na jiných adresách, občas přišla i do bytu, kde se schovával, pro věci pro dítě, ale on tam nebyl, nesetkali se. Pokud se chtěl setkat s přáteli či sousedy, nechodil hlavním vchodem, ale přelézal zeď nebo plot. Měl strach, že kdyby na ženu byl vyvíjen nátlak, mohla by ho

prozradit. Doma se na něj ptal jen starosta oblasti, něco si zapsal a jinak o ničem neví. Kdo byli ti lidé, co ho odvezli, žalobce neví, dovezli ho na policejní stanici, otec se ptal, když přišli. Pro vycestování z vlasti se spojil s lidmi, kteří zařizovali ilegální vycestování, vše zařídili, zaplatil 10 000 USD. Nevěděli, že jedou do Rakouska, cílem byla Evropa. Vízum žalobce neměl, možná, že o něj zažádali, když odjel. Pasy jim odebrali před cestou na Ukrajině a měli jim je vrátit v cíli. K informaci Vízového informačního systému, že žalobci bylo do pasu před opuštěním Ázerbájdžánu 27. 1. 2016 vylepeno české vízum sdělil, že toto neví, on ani na zastupitelský úřad v B. jít nemohl, to by ho dle toho našli, dával jen svůj pas na chvíli, ale to bylo začátkem února. Trpí neurozou druhého stupně, měl problémy již v dětství, ale ty odezněly, po napadení policií se to vrátilo. Léčili ho v Rakousku, je pod psychickým tlakem, pokud se rozcházejí jejich výpovědi, je to proto, že žena všechno nevěděla, on si přesná data nevybavuje. Dne 16. 12. 2016 byl žalobce seznámen se shromážděnými podklady správního orgánu a uvedl, že se s nimi seznamovat nechce, nežádá žádné doplnění. Dne 30. 1. 2017 byl seznámen s pohovorem manželky, uvedl, že v ČR chce jen normálně žít, doplnění podkladů nežádal.

12. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správních řízení, vedených s žalobci, a v napadených rozhodnutích neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
13. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
15. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
17. Po pečlivém přezkoumání obou věcí žalobců, posouzení a zvážení argumentace žaloby na straně jedné a vyjádření a zejména ve věci vydaných rozhodnutí správního orgánu na straně druhé dospěl soud k závěru, že správní orgán rozhodl zcela v souladu jak se zákonem o azylu, tak správním řádem i dosavadní judikaturou krajských soudů a Nejvyššího správního soudu v Brně.
18. Soud je přesvědčen, že již ze samotného podrobného uvedení výpovědí žadatele a jeho manželky – viz body 9 – 11 – je zcela patrné, že podali žalovanému zásadně si protirečící informace o situaci, která měla nastat po zadržení žalobce. Tyto nesrovnalosti však nemohly vzniknout z toho, jak uvedl žalobce, že by jeho manželka neměla všechny informace, nýbrž sám uvedl zcela rozporné skutečnosti o svém pobytu poté a o pobytu své manželky a dítěte. Jednak uváděl, že z bytu, který po návratu užíval, nevycházel, přitom uvedl, že když si manželka přišla pro věci, on tam nebyl, uvedl, že ona byla u své matky a sestry a na různých adresách, manželka uváděla, že bydlela s jeho rodiči, kde však naopak měl dle sdělení pobývat její manžel a ona měla být jinde. Tyto informace nabyly tak zásadního rozporu, že je nelze označit za drobné nesrovnalosti, jak výstižně uvedl žalovaný, nýbrž jde o zásadní rozpory, tím spíše, že se jedná o dobu těsně před odjezdem ze země původu, kterou musí mít oba žadatelé v čerstvé paměti. Žalobce navíc uváděl, že o vízum do ČR nežádal, když byl konfrontován se skutečnou informací, plynoucí z Vízového informačního systému, uvedl, že na chvíli půjčil svůj pas, ale o této skutečnosti nic neví. Jak vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 7 Azs 25/2008 – nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro jeho udělení dle § 12 zákona o azylu – je soud přesvědčen, že obdobná situace nastala ve věci manželů. Po konfrontaci obou výpovědí nemohl správní orgán dospět k jinému závěru, než dospěl soud po přezkoumání věcí, a to, že výpovědi jsou zcela nevěrohodné, a to jednak a to zásadně, pro naprosto odlišné údaje o situaci pobytu obou manželů po tvrzeném návratu žalobce po jeho zadržení, jednak ohledně tvrzení žalobce o získání českého víza, také s ohledem na uváděné kontaktování rodiny v tomto období. V neposlední řadě je jen

těžko vysvětlitelné, že pokud žalobce od r. 2013 je členem strany, jejichž mítinků se opakovaně účastnil a za toto konání měl být zadržován, unesen a mělo mu být vyhrožováno, jeho manželka by nevěděla, jak se taková politická strana jmenuje.

19. Správní orgán se zabýval věcí rodiny velmi podrobně, ve věci žadatele velmi podrobně rozporuplnost situace, uváděné jím a jeho manželkou, popsal na straně 5 – 11 rozhodnutí, ve věci manželky pak zejména na str. 3 – 4 a 7 – 8. Jasně vymezil důvody pro poskytnutí azylu, jak je určuje zákon o azylu, uvedl, že jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv, připomněl, že řízení o azylu není řízením o tom, zda stát, z něhož žadatel pochází, je schopen plnohodnotně a beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícímu zákonům v dané zemi, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení ochrany dle zákona o azylu. Na udělení není ovšem nárok ani v případě, že žadatel pochází ze země, která je svým způsobem z pohledu demokracie režimu problematická, pokud uvedené podmínky žadatel nesplňuje. Ve věci žalobkyně žalovaný odůvodnil, proč nemůže být jí tvrzené propuštění z práce úrovní intenzity azylově relevantním pronásledováním – viz str. 4, a proč dospěl k závěru, že není ohrožena azylově relevantní hrozbou vážné újmy – viz str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí.
20. Krajský soud v daném případě plně na podrobná odůvodnění žalovaného v obou rozhodnutích, pokud se týká nedůvěryhodnosti tvrzení obou žadatelů, nenaplnění podmínek azylově relevantního pronásledování a hrozby vážné újmy pro případ návratu rodiny do země původu odkazuje, s odůvodněními se ztotožňuje, protože sám dospěl k závěru, uvedenému v bodě 15 – 16 rozhodnutí (viz výše). Žalobci tak nesplňují podmínky ust. § 12 zákona o azylu, a to ani pod písm. a), ani b), ani podmínky hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a), neboť tyto podmínky jsou v daném případě propojeny nevěrohodností jejich tvrzení základního důvodu opuštění vlasti, a tím měly být politické problémy žalobce. Soud jejich tvrzení z výše uvedených důvodů neuvěřil.
21. Tvrzení žalobců pak nemůže naplnit ani podmínky azylu humanitárního charakteru, neboť žalobcovy zdravotní problémy byly dostatečně zhodnoceny žalovaným na str. 8 správního rozhodnutí, žalobkyně s nezletilou dcerou žádné závažnější zdravotní problémy netvrdily. Věk žadatelů nedává žádný důvod k případnému závěru o nemožnosti samostatného vytvoření sociálního a ekonomického zázemí. Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak výše uvedeny, žadatelé nesplňují.
22. Soud dále konstatuje, že žalovaný si zaopatřil dostatečné i aktuální podklady o situaci v zemi původu, žadatelé s nimi byli seznámeni a další doplnění podkladů nežádali, ani nenavrhovali. Žalovaný z těchto podkladů těžil v jednotlivých pasážích odůvodnění svých rozhodnutí ve věci, ve zprávách popisované problémy – viz např. Informace OAMP – Ázerbájdžán – bezpečnostní a politická situace v zemi, prosinec 2016; či podklad Freedom House – Ázerbájdžán – Svoboda ve světě 2016, které popisují praktiky státních orgánů, potlačujících základní svobody v případě nepokojů, či směřované proti opozičním politikům, novinářům a aktivistům i jejich rodinám, však žalovaný na situaci rodiny neaplikoval, neboť jasně a přezkoumatelně odůvodnil, proč považuje její tvrzení za nevěrohodné a tudíž azylově relevantně na rodinu nedopadající co do případných, podklady popisovaných problémů. Obecný popis určité problematické situace v zemi původu nelze bez dalšího aplikovat na každého občana, žadatel o mezinárodní ochranu musí věrohodně, pokud ne doložit, alespoň vypovědět pravdivě veškeré okolnosti své

věci tak, aby mohl správní orgán dospět k závěru, že omezující praktiky státních a bezpečnostních orgánů na něho lze vztáhnout. V daném případě tomu však tak nebylo.

23. Po přezkoumání věci tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není v případě manželů důvodná, žaloby proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

24. Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. září 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně